

Oskrbnik v oknu je stal kot okamenel. Miren in tih. Kakor bi se mu jezik zavezal. Še besedice ni črhnil. Molčeč, od začudenja ali od jeze...

Viničar Klepač je šel s svojo družino po blatnem klancu naprej. Nekje je čakala prazna koča nanje. Morebiti bo slabša, mogoče celo boljša kot ta, ki so jo zapustili. Gredo kakor vsi tisti, ki jim je na svetu določeno le delo in trpljenje za druge, zase le komaj za trdi vsakdanji kruhek. Voz z vsem njihovim imetjem je škripal po cestah in klancih, med lepimi in svetlimi hišami, med bregovi bogatih vinskih goric, mimo temnih in revnih viničarij, kjer je doma delo in molk na ustih.

Tako se selijo vsako jesen viničarji: njihova polomljena in v črvo-jedini razpadajoča ropotija škriplje po ozkih in blatnih haloških stezah, da celo voz ponekod obtiči v blatu. Gredo iz koč v koč, nikdar na svoje...

Najbolj domača jim bo šele zadnja selitev. Tedaj se bodo pa res selili na svoje...

Stanko Bračko

Midva

Midva sva se srečala na isti cesti.
Bilà je, da sem dvignil roki in obstal,
in ona je zagledala moj strgani rokav
in sva oba smejala se na isti cesti.

Zdaj sva zmes iz stekla in svetlobe
in, če svetloba ugasne, v domu je temná,
in, če razbije steklo se, svetlobi je hudo,
ker mora svetiti v razbite sobe...

Zadnjikrat

Veter te za róko je prijel in kakor blede
senca v dalj drsiš in vse krog tebe je sinjina.
Skrila si se... Še se ruta vidi in daljina,
kot da k žalostnemu licu seda.

Zadnjikrat sem za teboj zahrepenel v oblake,
ki ti venčajo mladostno glavo. —
Nemo bom kot ovca legel v tiho travo
in poslušal neustavljene korake...